

Sygn. akt VIII U 912/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p. o. protokolanta sądowego Dorota Hordziejewska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 roku w Lublinie

sprawy P. Ś.

z udziałem zainteresowanej M. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania P. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 30 kwietnia 2015 roku znak (...) - (...)

I. oddala odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy i zainteresowanej kosztami procesu.

Sygn. akt VIII U 912/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 i art. 18 ust. 1 i ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 1, ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych stwierdził, że podstawa wymiaru składek dla M. Ś. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z płatnikiem składek (...) P. Ś., wynosi :

- w lutym 2015 r. – na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) –1.900. 00 zł, na ubezpieczenie zdrowotne –1639,51 zł.,

- w marcu 2015 r. – na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) po 126,67 zł., na ubezpieczenie zdrowotne –109,31 zł.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że M. Ś. od dnia 01.09.2005r. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego w tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) P. Ś.. Od lutego 2015r. nastąpiła zmiana wymiaru czasu pracy z pełnego na 7/8 etatu oraz wynagrodzenia z 1900 zł na 1700 zł. Od 4 marca 2015r. przebywa ona na zasiłku macierzyńskim. Równoległe z zatrudnieniem , od dnia 1

lutego 2015r., tj. po zmianie wymiaru czasu pracy i wysokości wynagrodzenia za pracę, M. Ś. zarejestrowała się jako osoba prowadząca działalność gospodarczą i zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tegoż tytułu. Płatnik, w toku postępowania wyjaśniającego, wskazał, że zmiana wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia była spowodowana tym, że M. Ś. rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej, podał, że jest to jego synowa. Obniżenie czasu pracy i wynagrodzenia nie spowodowało zmiany zakresu obowiązków. W ocenie organu rentowego porozumienie zawarte w dniu 30 stycznia 2015r. zmieniające warunki czasu pracy i płacy miało na celu umożliwienie zgłoszenia się przez M. Ś. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu działalności gospodarczej i uzyskanie świadczeń z dwóch tytułów. Gdyby nie nastąpiła zmiana wymiaru czasu pracy i wynagrodzenia, nie miałaby możliwości podlegania ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu działalności gospodarczej, co wynika z art. 9 ust. 1 i 1a ustawy systemowej. Bowiem gdy wynagrodzenie za pracę jest równe bądź wyższe niż wynagrodzenie minimalne, to osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu i nie ma prawa do świadczeń z tytułu choroby i macierzyństwa. Przy zmniejszonej bowiem wysokości wynagrodzenia do 1700 złotych od lutego 2015r. powstał obowiązek ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. W ocenie organu rentowego okoliczności te świadczą o tym, że działanie to miało na celu obejście przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i uzyskanie świadczenia od wyższej podstawy wymiaru składek (decyzja - k. 1-3 akt ZUS).

W odwołaniu od tej decyzji pełnomocnik płatnika P. Ś. zaskarżył wskazaną decyzję w całości wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, iż podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie M. Ś. za luty 2015r. stanowi kwota 1700 złotych, za marzec 2015 r. 139,20 złotych, zaś ubezpieczenia zdrowotnego za luty 2015 r.- 1466,93 złotych, za marzec 2015r. -120,11 złotych. W uzasadnieniu podniósł, że M. Ś. od 1 lutego 2015r. prowadziła działalność gospodarczą, której przedmiotem jest działalność usługowa wspomagająca transport lądowy. Zwróciła się wówczas do płatnika z wnioskiem o zmniejszenie wymiaru czasu pracy na 7/8 etatu. Postanowiła podjąć działalność gospodarczą polegającą na dostawie biomasy. Wcześniej przygotowywała się do tego. Zmiana dotychczasowych warunków zatrudnienia nastąpiła zgodnie z prawem, a strony dochowały wszelkich formalności. Wynikała ona z umożliwienia M. Ś. prowadzenia działalności gospodarczej (odwołanie – k. 2 –84 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji, dodając, że przedmiotowa zmiana warunków zatrudnienia została dokonana z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego, w deklaracji rozliczeniowej z tytułu działalności gospodarczej M. Ś. za luty 2015 rok wskazała podstawę wymiaru składek w wysokości 9.897,50 złotych, za marzec zaś 957,82 złote (odpowiedź na odwołanie – k.12-13 a.s.).

Zainteresowana M. Ś. przystąpiła do sprawy i udzieliła pełnomocnictwa do reprezentowania jej w sprawie (k. 22 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

P. Ś. prowadzi działalność gospodarczą od 1997r., w zakresie przeładunku towarów w punktach przeładunkowych, pod nazwą P. Ś. (...) Przedsiębiorstwo (...) (informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, a.e.t.II).W praktyce jego firma zajmuje się przejmowaniem towarów importowanych w Ukrainy i Rosji przez importerów i przewożeniem ich do punktów przeładunkowych. M. Ś. jest synową P. Ś.. Od dnia 31 sierpnia 2005 roku była zatrudniona na podstawie umowy o pracę u P. Ś. prowadzącego powyższą działalność, przy ul. (...) w L.. W ramach tej umowy świadczyła pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo z wynagrodzeniem 849 zł brutto, na stanowisku specjalisty ds. spedycji. Do jej obowiązków należało nadzorowanie i projektowanie procesów transportowych, prowadzenie dokumentacji operacyjnej, utrzymywanie współpracy z klientami, rozliczanie zleceń transportowych, przyjmowanie korespondencji (umowa o prace, zakres czynności, k. 9,10,11 a.e.). Wynagrodzenie za pracę było następnie podwyższane w drodze porozumień bądź aneksów do umowy o pracę, ostatnio, na mocy aneksu z dnia 30.12.2014r., M. Ś. uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości 1900 zł brutto miesięcznie (k.9-19 a.e.). W dniu 30.01.2015r. strony zawarły porozumienie zmieniające umowę o pracę, na mocy którego z dniem 1 lutego 2015r. obniżono wymiar czasu pracy do 7/8 etatu i wynagrodzenie za pracę do 1700 złotych brutto. Jednocześnie w

tym porozumieniu zawarto zapis, że pozostałe warunki umowy o pracę zawartej 31.08.2005r. pozostają bez zmian (porozumienie, k. 21 a.e., akta osobowe doł. do sprawy VIII U 925/15,k.69).

W dniu 1 lutego 2015r. M. Ś. zarejestrowała się w CE i I o DG jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, wskazując jako rodzaj tej działalności –działalność usługową wspomagającą transport lądowy (wypis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, a.e.t.II). Z tego tytułu dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego poczynawszy od lutego 2015r., podając podstawę wymiaru składek za luty 2015r -9897,50 zł, za marzec 2015r.-957,82 zł. W praktyce nie podjęła tej działalności, jak twierdzi zamierzała handlować biomasą czyli peletem, który chciała dostarczać bezpośrednio do elektrociepłowni z Ukrainy, już bez pośrednictwa firmy teścia. Nie dokonała żadnego zakupu biomasy, stwierdziła, że taki handel nie przyniósłby jej zysku. Przystąpiła do naboru dostawców, ale nie podpisała ostatecznie umowy z elektrociepłownią, nie zakupiła bowiem biomasy. Na dzień rozpoczęcia działalności miała środki na jej zakup, ale uznała, że umowa z elektrociepłownią była restrykcyjna, cena zakupu za wysoka aby mieć zysk. Głębszej analizy rynku przed zarejestrowaniem działalności nie przeprowadziła. Prowadząc działalność gospodarczą nie musiałaby nigdzie jeździć, tylko mieć przy sobie telefon. Spotkała się na początku 2015r.osobiście z S. R. , który jest właścicielem firmy (...), z którym zamierzała się umówić na usługi transportowe dotyczące peletu, ale do zawarcia umowy z nim ostatecznie nie doszło. Obecnie nie pracuje już w firmie teścia, ale w firmie (...) w L., u płatnika jest na 3-miesięcznym okresie wypowiedzenia, ale nie świadczy pracy .Nie potrafi wskazać do kiedy faktycznie prowadziła działalność gospodarczą , którą następnie zawiesiła (zeznania , częściowo, M. Ś., k. 41v-43,57 v.-5889v,90, zeznania świadka A. Ś., k. 43v.,44, częściowo zeznania wnioskodawcy P. Ś., k. 89, częściowo zeznania świadka A. K. (1) ,k.44v.)

Decyzją z dnia 24.04.2015r. ZUS stwierdził , że M. Ś. nie podlega od 01 lutego 2015r. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnie chorobowemu, argumentując , iż działalność gospodarcza była pozorna. Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od tej decyzji, zaś postanowieniem Sądu z dnia 06 lipca 2016 r. postępowanie w sprawie zostało zawieszono (akta sprawy sygn. VIII U 925/15).

W dniu 4 marca 2015r M. Ś. urodziła dziecko. W dniu 4 marca 2016r. strony po raz kolejny zmieniły warunki umowy o pracę, zmieniając wymiar czasu pracy na 6/8 etatu, co wiązało się z faktem powrotu z urlopu macierzyńskiego po urodzeniu dziecka przez M. Ś. i koniecznością sprawowania opieki nad dzieckiem. W firmie (...) miała szeroki zakres obowiązków, związanych z organizacją dostaw, transportem, wyszukiwaniem firm transportowych, podwykonawców, kontaktów z agencją celną, klientami, przygotowywaniem ofert dla klientów. Po zmniejszeniu wymiaru czasu pracy do 7/8 etatu i wynagrodzenia do 1700 zł od lutego 2015r, jej zakres obowiązków nie uległ zmianie. Czas pracy w wyniku zawarcie porozumienia o zmianie warunków pracy zmniejszył się miał tylko o 1 godzinę dziennie.

Działalność gospodarcza została przez nią zawieszona z dniem 10 marca 2016r. (zeznania , częściowo, M. Ś., k. 41v-43,57 v.-58, 89v,90).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów, częściowo zeznania wnioskodawcy, zainteresowanej i świadków. Autentyczność dokumentów w toku procesu nie była kwestionowana przez strony.

Sąd nie dał wiary zeznaniom stron oraz świadka A. K. (1), że od lutego 2015r M. Ś. pracowała w zmniejszonym wymiarze czasu pracy o 1 godzinę dziennie, zgodnie z treścią zawartego porozumienia. W ocenie Sądu zeznania te są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Budzi wątpliwość bowiem faktyczny zamiar podjęcia przez nią działalności gospodarczej, a poczynione przez M. Ś. kroki w celu uwiarygodnienia tego faktu są w ocenie Sądu pozorne i mają na celu jedynie uwiarygodnienie faktu zmiany warunków umowy o pracę. W ramach działalności gospodarczej nie dokonała ona żadnych zakupów, nie zawarła żadnej umowy, a rezygnacja z umowy z elektrociepłownią jest w ocenie Sądu celowa, M. Ś. zajmowała się bowiem zagadnieniem biomasy dużo wcześniej , sama przyznała, że interesowała się tym już wcześniej, zwłaszcza , że pracując u teścia organizowała transport również biomasy. Musiała więc wiedzieć wcześniej czy zamierzona przez nią działalność opłaci się , czy też nie. Ponadto strony sprzecznie podają motywy zmniejszenia wymiaru czasu pracy do 7/8 etatu. P. Ś. podałw toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez ZUS, że miało ono związek z prowadzoną działalnością gospodarcza, zaś przed Sądem –że ze zmniejszeniem się ilości

prac przeładunkowych w jego firmie. M. Ś. oraz świadek A. K. zeznały zaś, że zmniejszenie czasu pracy było związane z zamierzonym prowadzeniem przez M. Ś. działalności gospodarczej. Nie są też wiarygodne zeznania M. Ś., i A. K., że od lutego 2015r. przychodziła do pracy o godzinie 9-tej, zamiast, jak wcześniej, o 8-ej, dzięki czemu przez godzinę między 8.00 a 9.00 mogła załatwiać formalności związane z działalnością gospodarczą. W godzinach 8.00-9.00 rano nie wszystkie instytucje są czynne, nie jest więc wiarygodne aby w tak wczesnych godzinach załatwiała jakiegokolwiek sprawy urzędowe, ponadto mąż wnioskodawczyni zeznał, że prowadzona przez nią działalność wymagała jedynie posiadania przy sobie telefonu komórkowego. Dlatego też, w ocenie Sądu, nawet przy przyjęciu, że podjęła ona pewne czynności przygotowawcze z zamiarem prowadzenia tej działalności, mogła to robić bez zmniejszania wymiaru czasu pracy, a tym samym również – bez zmniejszenia wynagrodzenia za pracę.

Należy również podnieść, iż świadek A. K. (1) jest co prawda osobą obcą dla stron, ale nadal pozostaje w zatrudnieniu u wnioskodawcy, ma więc interes w zeznawaniu na jego korzyść.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że poza wszelkimi wątpliwościami pozostaje, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych może kwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 roku, III UK 7/09, z dnia 2 sierpnia 2007 roku, III UK 26/07, z dnia 19 września 2007 roku, III UK 30/07, z dnia 9 sierpnia 2005 roku, III UK 89/05, z dnia 18 października 2005 roku, II UK 43/05 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 roku, II UZP 2/05) Sąd Okręgowy w pełni podziela wskazany pogląd Sądu Najwyższego, prezentowany zwłaszcza w uzasadnieniu powołanej uchwały z dnia 27 kwietnia 2005 roku, zgodnie z którym omawiane zagadnienie jest częścią znacznie szerszego problemu zakresu swobody stron umowy o pracę w kształtowaniu wynagrodzenia. Jego rozstrzygnięcie wymaga przesądzenia co najmniej dwu kwestii. Po pierwsze, czy dopuszczalne jest - co do zasady - ocenianie ważności treści umów o pracę według reguł wynikających z art. 58 k.c., i po wtóre, czy ocena ta może być dokonywana według miernika zgodności z ustawą lub zasadami współżycia społecznego z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych.

Poza sporem pozostaje, iż w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych. Jednocześnie nie jest też sporne, że wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Jakkolwiek z punktu widzenia art. 18 § 1 k.p., umówienie się o wyższe od najniższego wynagrodzenie jest dopuszczalne, gdyż semiimperatywne normy prawa pracy swobodę tę ograniczają tylko co do minimum świadczeń należnych pracownikowi w ramach stosunku pracy, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązuje nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także względem interesu publicznego. Wyraża to przepis art. 353¹ k.c., który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy, zarówno wobec braku uregulowania normowanej nim instytucji w prawie pracy, jak też niesprzeczności z zasadami prawa pracy (por. art. 300 k.p.) zawartego w nim wymagania, by treść stosunku pracy lub jego cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) tego stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 k.c. pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współżycia społecznego - nieważne bezwzględnie.

W tym kontekście w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dotyczącym bezprawnych czynności prawnych z zakresu prawa pracy, występują liczne odwołania do sankcji art. 58 k.c. (wyroki z dnia 22 stycznia 2004 roku, I PK 203/03, z dnia 28 marca 2002 roku, I PKN 32/01, z dnia 23 września 1998 roku, II UKN 229/98, z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00) W ocenie Sądu Okręgowego dowodzi to, że dopuszczalność oceniania ważności treści umów o pracę według reguł prawa cywilnego, na podstawie art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p., nie jest w judykaturze kwestionowana.

Oczywiście, stwierdzając nieważność postanowień umownych, organ stosujący prawo uchyla się tylko od związania nimi, nie ingerując w treść umowy o pracę i nie zastępując stron stosunku pracy w kształtowaniu pracowniczych uprawnień płacowych. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1999 roku, I PKN 96/99, z dnia 19 lutego 1970 roku, II PR 604/69, z dnia 15 października 1975 roku, I PR 109/75 oraz orzeczenie z dnia 9 lutego 1962 roku, I CR 139/61)

Ocena wysokości wynagrodzenia umówionego przez strony stosunku pracy powstaje także - jako istotna kwestia jurydyczna - na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, w którym ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oparte jest na zasadzie określonej w art. 6 ust. 1 i art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1 i art. 4 pkt 9, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy systemowej. Zgodnie z tymi przepisami, podstawą wymiaru składki jest przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy ich wysokość została ustalona z góry, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych - art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 roku poz. 361 ze zm.).

Dosłowne odczytanie powołanych przepisów może prowadzić do wniosku, że dla ustalenia wysokości składek znaczenie decydujące i wyłączne ma fakt dokonania wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości. Należy jednak pamiętać, że umowa o pracę wywołuje skutki nie tylko bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych; kształtuje ona stosunek ubezpieczenia społecznego, określa wysokość składki, a w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Są to skutki bardzo doniosłe, zarówno z punktu widzenia interesu pracownika (ubezpieczonego), jak i interesu publicznego, należy zatem uznać, że ocena postanowień umownych może i powinna być dokonywana także z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych.

Z tego względu art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 roku, Nr 161, poz. 1106 ze zm.) powinien być uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena ekwiwalentności wynagrodzenia wymaga z kolei uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji. (uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 1997 roku 6/96 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 roku, sygn. II PKN 465/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 września 2012 roku, sygn. III AUa 398/12)

W ocenie Sądu wynagrodzenie za pracę, które strony umów o pracę ustaliły ostatnio na kwotę 1900 zł brutto miesięcznie jest wynagrodzeniem adekwatnym również od lutego 2015r. Nie zmienił się bowiem zakres czynności M. Ś., zmiana wymiaru czasu pracy była w ocenie Sądu pozorna, a z uwagi na fakt zmniejszenia go tylko o jedną godzinę, w praktyce trudna do zweryfikowania. Z powodów wyżej opisanych zaś nie przypadkowo, strony zmniejszyły wynagrodzenie za pracę akurat do kwoty 1700 zł, gdyż w 2015r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1750 zł, a więc ustaliły wynagrodzenie nieznacznie tylko niższe od minimalnego. Świadczy to, w ocenie Sądu, o celowości działań zmierzających do uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego związanych z urodzeniem w marcu 2015r. dziecka.

Zgodnie z art. 9 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych osoby, o których mowa w osoby wymienione w art. 6 ust.1pkt1,3,10,18a,20 i 21, więc również –zatrudnione na podstawie umowy o pracę - spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach

takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego albo wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie. Mogą one dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1a.

W treści zaś art. 9 ust. 1a wskazano, że ubezpieczeni wymienieni w ust. 1, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego lub wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w 18 ust 4 pkt 5a podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów.

Z treści zaś art. 11 ust. 2 cyt. ustawy wynika, że dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust.1 pkt 2,4,5,8 i 10, a więc min. osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, objęte obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym. Należy uwzględnić fakt, że wnioskodawczyni zarejestrowała się jako osoba prowadząca działalność gospodarczą na krótko przez porodem, z bardzo wysoką (9897,50 zł) podstawą wymiaru składki z tego tytułu, przy jednoczesnym zmniejszeniu wynagrodzenia za pracę do 1700 zł miesięcznie, a to w celu umożliwienia sobie zgłoszenia się do ubezpieczenia z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu uzasadnione jest stanowisko organu rentowego, że wynagrodzenie wnioskodawczyni począwszy od lutego 2015r. zostało ustalone wyłącznie w celu umożliwienia zgłoszenia się przez M. Ś. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu działalności gospodarczej i uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz miało na celu obejście przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z tych względów zaskarżona decyzja ustalająca podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawczyni jest prawidłowa, a odwołanie jako niezasadne podlega oddaleniu na podstawie przytoczonych przepisów, w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.